

Aeneas és Dido

„Így hát a nagy ember
pelhagyta Karthágót...”
(Jozsif Brodskij: Dido és Aeneas)

1

Dido, királynőm, nem látlak soha.
A hullámok meanderei kéken
futnak, s mint Ariadné fonala,
vezetnek új hazába, hol a népem

tán Minotaurusszá változik bús
nászunk után – miatt? –, hisz labirintus
bejáratául tárult szép öled,
s mi összebogozott, a gyűlölet

fonalaként fog visszagombolyodni
néped kezébe népemnek kezéből.
Találkozom hát véled újra – végül

együtt fogunk mi árnyakként bolyongni;
s a vér-iszamós csatatereken
is vágytól síkos öled keresem.

2

Fanyar a búcsú? Fanyarabb a bor
s a borszín tenger, melybe rózsaujját
a hajnal mártja. Vérünk bárha forr,
jó tudni: fenn, Olympuszon mi újság;

különben fuccs a bornak és a kéknek,
és Gorgó-főt növesztenek az éjek,
ránk ég a virradat, mint Nessus-ing.
Irigyebbek a mi isteneink,

Dido, de késő lenne már cserélni.
Megnyugtató mégiscsak, hogy az égből
megüzenik gyakorta, hogy mitévő

legyek, - nem kell a döntéstől se félni.
Máglyára lépsz, ha elhagylak? Na és?!
Nem én akartam - égi rendelés.

3

Mellettem alszik már Lavinia;
keményebb húsú, ifjabb, mint te voltál;
de az a tűz, amely a húsból oltárt
varázsol, benne nem lángolt soha.

Mindegy – csak szüljön, kék nélkül foganva
teljen meg évről évre, mint a kamra!
Hideg szeműek s idegen, latin
beszédűek lesznek a fiaim.

Új - még kicsiny - hazámat isten óvja!
Miért fáj jobban Karthágó, mint Trója?
S bár oldalamról annyian kidőltek,

miért csak azt az egyet - hervatag
szépasszonyt: téged hívlak napra nap?
Dido, királynőm, gyűlölöm e földet.

(A [Baka István művei. Versek](#) című kötetből.)

[← Előző oldal](#) [Következő oldal →](#)